

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

— 'Όλων μας τῶν καημῶν τὰ μονοπάτια,
Σὲ σέ, γιὰ σέ!

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

— Μάννα, εἶν' αὐτὸς ποῦ λάμπει ;
Η ΜΑΝΝΑ (δίνοντάς του τὴν εὐχή της).
— 'Ολόβολος μὲς στὴν ψυχὴ σου νάμπει !

ΟΙ ΠΑΡΘΕΝΕΣ

— Ἰδέξ μας ! Μπροστά στὸ δυνατό σου τὸ ἄτι
Πιασμένες ἀπ' τὰ χέρια καὶ μᾶς σέρνει,
Γιὰ ἓνα χορὸ ἢ Αὐγὴ λυγεροπάτη !

ΜΙΑ ΝΙΟΝΥΦΗ

— Στίς ποδιές μας, ποῦ στρώνουμε, περπατεῖ !

ΜΙΑ ΑΛΛΗ

— Τὰ παιδιά μας εὐλόγα τα, ὦ ! εὐλόγα !
— 'Ο Ἥλιος καὶ Δόξα, μιὰ μονάμα φλόγα !
Κι ἡ ἄνοιξη ὑψώνει πρὸς αὐτὴ τὰ χέρια,
σὰ μυγαδάνθια καὶ σὰν ἀγιοκέρια !
— Πρὸς τὴν ἀθάνατη χαρὰ, προβόδα !
— Σκόρπια εἶν' ὅλα τῆς νιότης μας τὰ ρόδα !
— Τῆς φωτιᾶς, σὰν ἀστέρια, τὰ ρημάδια !
— Γιὰ τὴ δόξα σου, νά, τὰ κρῖα πηγάδια !
— Τὸ καρδιοχτύπι, ἀκοῖς, τὸ καρδιοχτύπι ;
— Σὲ περιμένοννε οἱ βαθιοὶ μας κῆποι !
— Ἀνέρος λίνος τὸ χαμόγελό σου !
— Ὡσὰν ἀστέρι, ἀστράφτει τ' ἄλλογό σου !
— Σκόρπια εἶν' ὅλα τῆς ξήσης μας τὰ ρόδα !
— Πρὸς τὴν ἀθάνατη χαρὰ, προβόδα !
— Ροδόνερο ἔχοιμε γιὰ σέ κι ἀνθόνερο !

— Ὡς σὲ γάμο,

Τὰ πεύκια ὅλα τάπλοσαμε, γιὰ νὰ πατήσεις χάμω !

— Ἦλιε ἀνεπάντεχε, ἄνοιξαν γιὲ σὲ τὰ παραθύρια !

— Τὰ ραντιστήρια εἶν' ἔτοιμα καὶ τὰ λιβανιστήρια !

Ἔτσι, τὸ βασιλόπουλο ἐπροβόδα,
Πρὸς τῆς ἀθάνατης χαρᾶς τὰ ρόδα,
Μπροστά σὸν Ἦλιο τῆς καθάριας Λύσης
Κι ἔχαμογέλα σὰν Ὀλυμπιονίκης,
Σὰν ὁ ἀθλητὴς π' ὁ ἀγῶνας ἔχει ἀγιάσει
Στὸ φωτοκλισμένο τὸ γιορτάσι,
Σὰν ὁ Ποιητὴς ποῦ στίς χαρᾶς τὸ πλάι,
Σκύβει τὴν ὄψη καὶ δὲν τοῦ κυλάει
Τὸ δάκρυ, ἀλλὰ κυτταίει, κυτταίει, κυτταίει
Κι ἀθώρητος κρυφοχαμογελάει !

(Ἡ φωνὴ τοῦ Ποιητῆ περνάει κ' ὑψώνει ὅλων τὰ μάτια
πρὸς τὸν οὐρανὸ, στεί τ' αὐτιά τῶν ἀλόγων ὡς σάλλιγγα,
γέρνει στὸ ἄτι του τὸ Βασιλόπουλο, σὰν τὸν Τυζότη, γιὰ
ν' ἀκούσει).

— Δόξα σοι Κύριε, στὴν καθάρια πλάση !
Νικητὴ, ἡ Λύρα μου ὅλη, εἶν' ἀναμμένη !
Μιά φλόγα εἶν' ὅλη ! Καὶ θὰ σὲ δοξάσει !

ΔΗΛΩΣΗ

Φαίνεται πὼς τὸ ἄρθρο μας τοῦ πε-
ρισμαμένου φύλλου (ἀριθ. 302, σελ. 49)
< Ἡ δολοφονία τοῦ Βασιλεῶς μας > πα-
ραξηγῆθηκε ἀπὸ μερικοὺς, καὶ μάλιστα
ἡ φράση του < Ἕλληνας ΣΗΜΕΡΑ > δὲ
οὐκ σκότωνε τὸ Βασιλεῶ του, ἀφοῦ τίπο-
τα, καὶ τὸ παραμικρότερο, δὲ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ δικαιολογήσει στὸν ἑαυτὸ του καὶ
στοὺς ὁμόθελους του τὸ μυσκρό του κη-
κούργημα > — καὶ παραξηγῆθηκε, ἕως
γιατὶ ἡ φράση αὐτὴ δὲ διατυπώθηκε καλῶς.

Δηλώνουμε λοιπὸν, ἔτσι γὰρ νὰ λεί-
ψει καὶ ἡ παραμικρότερη παραξήγηση,
πὼς μὲ τὸ < ΣΗΜΕΡΑ > ποῦ τὸ τονί-
σαμε κίονα; ἐπίτηδες, γράφοντάς το μὲ
κεφαλαία ψηφεία, δὲ θέλαμε νὰ ποῦμε πὼς
ΧΤΕΣ ἢ Βασιλοχτονία. Ὁ ἄριστος δε-
κιολογημένη, μὲ τὸ ἐννεαίο, θέλαμε
νὰ θυμίσουμε τὴν ἀπόπειρα τοῦ 37, ποῦ
ὁ Καρδίντης μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ δε-
κιολογήσει καὶ στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς
ὁμόθελους του τὴν ἀπόπειρα τῆς Βασι-
λοχτονίας λέγοντας :

Ἄφοῦ ὅλοι σας ἀστόχησα καὶ πε-
σματικὰ φωνάζετε πὼς νεκηθήκαμε γιατί
μᾶς πρόδωσε ἡ Βασιλεία, τὸ πιστέψα καὶ
γὼ καὶ πῆγα νὰ σώσω τὴν πατρίδα μου
ἀπὸ ἐνανν προδότη !

Αὐτὴ τὴ σημασία εἶχε τὸ < ΣΗΜΕ-
ΡΑ > τοῦ προχτεςενοῦ μας ἄρθρου καὶ
καμὲν ἄλλη, ἀφοῦ ἄλλωςτε ἀμέσως πα-
ρακίτου ὑπάρχει ἡ ἀρκετὰ καθάρια φρά-
ση, ποῦ καταδικάζει τὴν κάθε Βασιλοχτο-
νία < Καὶ τὸ κίτου κίτου τύραννοι σή-
μερα δὲν εἶνε οἱ βασιλιάδες, γιὰ νὰ δε-
κιολογεῖτε ἡ βασιλοχτονία, καὶ ὅσο καὶ ἂν
πολεμεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὁ θεσμὸς τῆς βα-
σιλείας, μόνον παραθὸς μπορεῖ
νὰ ν τὸ χωνέψει πὼς σκοτώνοντας τὸ
Βασιλεῶ, σκοτώνει τὸ θεσμό, ὅταν ὑπάρ-
χει ἔτοιμος ἄλλος γὰν τονὲ δεκδεχθεῖ, καὶ
κεῖνον τρίτος καὶ τέταρτος κ' ἕκτοστος > .

Καὶ μετὰ ἀκόμα δηλώση. Ὁ ὕπε ὀ-
τυνος ἐκδότης τοῦ < Νουμά > δὲν εἶνε
ἀντιβασιλικός. Στὸς δέκα τόμους τοῦ
< Νουμά > μιὰ ἀράδα του, ἔνε; ὑπενεγ-
μὸς του δὲν ὑπάρχει κατὰ τῆς Βασι-

λείας. Τὸ ἐναντίο μάλιστα, ὅσες φορὲς ἢ ἀσυλλόγιστη δημοκοπία εἶτε στὸν τύπο, εἶτε ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸ βῆμα ζήτησε νὰ φορτώσει στὴ Βασιλεία ξένες στρατευομενιές, ἢ πέννη μας δὲν πήρε τὸ μελάνε της ἀπὸ τὸ δημοκοπικὸ καλαμάρι, μὰ ζήτησε εἰλικρινῶς καὶ μὲ καλοσυνείδητη συζήτηση νὰ βγάλει τίς εὐτύχες ἀπὸ τὸν Ἀνεύτυνο καὶ νὰν τίς φορτώσει σὲ κείνους ποὺ τίς δημιουργήσανε.

Νομίζουμε χρέος μας νὰ μελήσουμε καὶ γιὰ τοῦτο τὸ ζήτημα τίμια καὶ πηληκαρίσεια, καθὼς πάντα μελάμε καὶ θὰ μελάμε γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Πολλὰ ζητήματα γεννιοῦνται στὰ καυμένα τὰ κεφάλια μας ἀπὸ τὸν πόλεμο, μὰ σὰν τὸ ζήτημα τοῦ Ἀβλόνα κανένα δὲν παρουσιάζει τόσα αἰνίγματα:

— Ἀφοῦ νικήσαμε στὴ Χειμάρρα, στὴν Κορυτσά, στὴν Κλεισούρα καὶ στὸ Τεπελένι, γιατί ἐσταμάτησε ὁ στρατὸς μας καὶ δὲν προχώρησε βορειότερα γιὰ νὰ καταδιώξει τὸν πανικὸβλητο καὶ ἀξιοδάκρυτο ἔχθρο καὶ νὰ φτάσει τῶν Σέρβων τὴ γραμμὴ κατοχῆς;

— Μήπως θεωροῦμε πὼς τὸ χριστιανικὸ Μπεράτι μὲ τὸν καλόκαρπό του κάμπο εἶναι ἀξεχώριστο κομμάτι ἐνὸς μελλούμενου Ἀλβανικοῦ κράτους ἢ μήπως ἔχουμε τὴ γνώμη πὼς χωρὶς τὸν Ἀβλόνα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ Ἀλβανία;

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἢ ἀυθυπαρξία μᾶς Ἀλβανίας;

— Γιὰ νὰχομε ἴσυχία ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ, καθὼς μᾶς τὸ ἐγγυοῦνται ἡ Ἀυστρία κ' ἡ Ἰταλία;

— Μὰ ἂν παραδεχτοῦμε πὼς πρέπει, γιὰ τὸ συμφέρο μας, νὰ σχηματιστεῖ ἡ Ἀλβανία ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ περιλαβᾷναι Ἀβλόνα καὶ Μπεράτι, πρέπει τάχα τότε νὰ φήσουμε στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐνὸςω διαρκεῖ ἀκόμη ὁ πόλεμος, τούρκικο στρατό;

— Εἶναι ἀραγε ἀδύνατο νὰνασυνταχτεῖ καὶ νὰβρεῖ ἀπὸ τῆς θάλασσας τὴ μεριὰ τροφῆς καὶ ὅπλα, (εὐγενικῆς προσφορῆς φίλων «οὐδέτερων») καὶ τοῦλάχιστο νὰ μᾶς ἐνοχλεῖ ἀδιάκοπα μὲ τὴν παρουσία του δίπλα μας;

— Μὰ κι ἂν δὲν ὑπάρχει κίντυνος τέτοιος, ποιὸς στρατιωτικὸς νόμος τῆς ταχτικῆς μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸν καταδιώξουμε, ἂς εἶναι ἐλεεινὸς καὶ νὰ τὸν ἀιχμαλωτίσουμε ἔλον ἢ νὰ τὸνε μηδενίσουμε;

— Μὴν ὁ στρατὸς μας δὲ θέλησε νὰ προχωρήσει;
— Εἶναι δυνατὸ νὰ φανταστεῖ κανεὶς τέτοιαν ἀρνηση ἀπὸ τοὺς νικητῆς τῆς Χειμάρρας, τῆς Κορυτσᾶς, τῶν Γιαννίνων, τῆς Κλεισούρας καὶ τοῦ Τεπελενιοῦ;

— Μήπως εἶναι δύσκολος ὁ ἀνεφοδιασμός;

— Μὰ τότε γιατί νὰ μὴν καταλάβουμε τὸν Ἀβλόνα ποὺ εἶναι λιμένας;

— Μήπως ὁ νικητῆς ὁ Βασιλιάς Κωνσταντῖνος ὁ 12ος δὲ νοιώθει ἀπὸ στρατιωτικὰ ἢ ξέχασε πὼς ἐσο βρίσκει ἐχθρὸ ὅπλισμένο μπροστὰ του σὲ ἔδαφος ἐχθρικὸ πρέπει νὰ τὸν καταδιώχνει;

— Μήπως τὸ ἔδαφος δὲν εἶναι ἐχθρικὸ παρὰ οὐδέτερο;

— Μήπως ἀναγνωρίσαμε τῆς Ἀλβανίας ὠρισμένα σύνορα ποὺ καμμιὰ ἀπὸ τίς παραμάνες της δὲν ἔχει ὀρίσει οὔτε ἀναγνωρίσει;

— Πὼς κάναμε τότε πολεμικὸ ἀποκλεισμὸ τῶν παραλίων της καὶ πὼς ἐπήραμε τόσα μέρη τῆς «Νότιας Ἀλβανίας», ἔπως ὀνομάζουσε οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Ἀυστριακοὶ τὴν Ἠπειρο;

— Μὰ ἂν κατὰ λάθος ἀποκλείσαμε παρὰλία οὐδέτερα, βέβαια καιρὸς δὲν εἶναι ἀκόμη νὰ τὸ διορθώσουμε;

— Μὰ τότε γιατί ἐξακολουθοῦν οἱ Τούρκοι νὰ παραδίδουνε τοὺς κανόνες τοῦ πολέμου καὶ νὰ μένουνε ὅπλισμένοι σὲ οὐδέτερο ἔδαφος;

— Γιατί κανένας δὲν τοὺς ἀφοπλίζει;

— Πὼς δὲν ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὴν τάχα οὐδέτερη Ἀλβανία νὰ τοὺς ἀφοπλίσαι ἀφοῦ εἶναι δικαίωμα μας καὶ ὑποχρέωσή της;

— Ἄν δὲν τὸ κάνει, πὼς δὲ θεωροῦμε τοῦτο ἐχθρικὴ πράξη τῆς Ἀλβανίας ἐνάντια σὲ μᾶς, ἀφοῦ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσή μας εἶναι νὰ τὸ θεωρήσουμε ἔτσι;

— Μήπως ὑπάρχει κανένας ἄλλος κανόνας τοῦ Διεθνούς δικαίου ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ προχωρήσουμε;

— Μήπως τὸ ὑπόμνημα ποὺ ὑποβάλαμε στὸ Λονδίνο μὲ τὰ Ἠπειρωτικὰ μας σύνορα μᾶς δένει;

— Μήπως ἔχει ἀναγκαστικὴ δύναμη τὸ ὑπόμνημα τοῦτο;

— Εἶναι συνθήκη;

— Ἡ φοβούμεστε μὴν τύχει καὶ δὲ μᾶς εὔρου ἀψογους, ἂν ἀλλάξουμε γνώμη, πιεσμένοι ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ ἀνάγκη, καὶ καταλάβουμε μέρη πέρα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ ὑπομνήματος;

— Γιατί ἀφήσαμε τὸ φυσικὸ νότιο σύνορο τῆς Ἀλβανίας, τὴ Βοϊούσα, καὶ χαράξαμε γραμμὴ νοτιώτερὰ της;

— Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ συνέβηκε ἡ Ἰταλία νὰ μᾶς παρακάλεσε μονάχη νὰ μὴν καταλάβουμε τὸν Ἀβλόνα;